

РЕЙ БРЕДБЪРИ СЛЯПО ШОФИРАНЕ

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

— Видяхте ли го?

— Какво?

— По дяволите, погледнете натам!

Но големия шестместен студебейкър модел 1929-а вече го нямаше.

Един от мъжете, застанали пред железарията на Фремли, беше слязъл от тротоара, за да погледне след автомобила.

— Този тип караше с качулка на главата. Като качулка на обесен! И шофираше на сляпо!

— Видях го, видях го! — каза също толкова удивено момче. Това бях аз, Томас Куинси Райли, повече известен като Том или Куинт и адски любопитен. Втурнах се. — Хей, стой! Божичко! Да шофира, без да вижда!

Почти настигнах слепия шофьор на пресечката на „Мейн“ и „Елм“, където студебейкърът зави по „Елм“, придружен от вой на сирена. Преследваше го поразен градски полицай на мотоциклет.

Когато се приближих до автомобила, полицаят Уили Креншоу стоеше с крак на стъпалото на вратата и намръщено гледаше черната Качулка.

— Имате ли нещо против да свалите това? — попита той.

— Имам, но ето шофьорската ми книжка — отвърна приглушен глас. През прозореца се подаде ръка с книжката.

— Искам да видя лицето ви — каза Уили Креншоу.

— Има го в документите ми.

— Искам да проверя дали е същото — настоя полицаят.

— Казвам се Фил Дънлоп — рече гласът. — Улица „Десплейнз“ сто двама и едно, Гърни. Собственик на „Студебейкър сейлз“ на булевард „Гърни“ шестнайсет. Всичко го пише там, ако можете да четете.

Уили Креншоу сбърчи чело и плъзна поглед по думите.

— Хей, господине — казах аз. — Това е страхотно!

— Млъквай, синко. — Полицаят тропна с крак по стъпалото. — Какво се опитвате да направите?

Стоях и надничах над рамото му, докато се колебаеше дали да му напише акт, или да го прибере в затвора.

— Какво се опитвате да направите? — повтори Уили Креншоу.

— В момента — отвърна гласът — търся място, където да отседна за няколко дни, за да пообиколя вашия град.

Полицаят се наведе напред.

— За какво обикаляне говорите?

— Този автомобил, както сам виждате, привлича вниманието на хората.

— Така е — призна Уили Креншоу и погледна към навалищата, струпала се зад Томас Куинси Райли, с други думи зад мен.

— Голяма тълпа ли се е събрала, момче? — попита мъжът под Качулката.

Не разбрах, че се обръща към мен, после загрях и възкликнах:

— Адски голяма!

— Мислиш ли, че ако едно денонощие обикалям града, облечен така, хората ще ме послушат за минутка и ще чуят думите ми?

— Няма съмнение — отвърнах аз.

— Добре, полицай — рече Качулката, като гледаше право напред или поне така изглеждаше. — Щом момчето казва, ще остана така. Момче — продължи гласът, — знаеш ли някое добро място, където да обръсна невидимото си лице и да дам почивка на краката си?

— Баба ми, тя...

— Добре звучи. Момче...

— Казвам се Томас Куинси Райли.

— Куинт ли ти викат?

— Как познахте?

— Хайде, Куинт, скачай вътре да ми показваш пътя. Но не се опитвай да надничаш под качулката ми.

— Няма, господине!

И заобиколих автомобила, и се метнах на предната седалка с разтуптяно сърце.

— Извинете ни, полицай. Ако имате някакви въпроси, можете да ме намерите в дома на това дете.

— Улица „Уошингтън“ шестстотин и деветнайсет... — започнах аз.

— Зная, зная! — извика полицаят. — По дяволите!

— Ще ме пуснете ли под охраната на това момче?

— По дяволите! — Уили Креншоу дръпна крак от стъпалото и колата подскочи напред.

— Куинт? — повика ме гласът под тъмната Качулка. — Аз как се казвам?

— Казахте...

— Не, не. Ти как искаш да ми викаш?

— Хмм. Господин Загадъчен?

— Право в десетката. Къде да завия? Наляво, надясно, надясно, наляво и пак надясно?

— Ами... — отвърнах аз.

И продължихме: аз, ужасен да не катастрофираме, а г-н Загадъчен, съвършено спокоен, направи чудесен ляв завой.

Някои хора плетат, защото са нервни и трябва да занимават пръстите си с нещо.

Баба не плетеше, а лющеше грах. Ядохме грах през повечето вечери от живота ми. Понякога баба лющеше бял фасул. Зелен фасул? Зелен фасул също, но той не се чистеше толкова лесно. Затова — грах. Докато се изкачвахме по стъпалата към верандата, баба ни наблюдаваше и продължаваше да лющи шушулките.

— Бабо — Казах аз, — това е господин Загадъчен.

— И сама виждам — кимна тя и се усмихна, без да знае на какво.

— Той носи Качулка — прибавих аз.

— Забелязах. — Баба все още бе невъзмутима и любезна.

— Търси стая.

— Който търси, пише в Писанието, ще намери. Може ли сам да се качи горе? Извинявам се за въпроса.

— И храна — казах аз.

— Моля за извинение, но как ще яде през това нещо?

— Качулка — уточних аз.

— Качулка?

— Ще се справя — измърмори г-н Загадъчен.

— Ще се справи — преведох аз.

— Струва си да се види. — Баба продължи да лющи граха. — Имате ли си име, господине?

— Току-що ти го казах — отвърнах аз.

— Така е — кимна тя. — Вечерята е в шест. Точно.

На вечеря, точно в шест, беше шумно от наематели и пансионери. Дядо произхождаше от беден род от Голдфийлд и Силвър Крик, Невада. Той постоянно се криеше сред книгите си в библиотеката и това позволяваше на баба да дава стаи на трима ергени и две стари моми на втория етаж, а други трима пансионери идваха от различни квартали на няколко преки от нас. Така се радвахме на оживени закуски, обеда и вечери и баба печелеше от това достатъчно, за да задържи Ноевия ни ковчег на повърхността. Тази вечер пет минути се спореше за политика, три минути за религия и после се отвори приказка за храната на масата, когато влезе г-н Загадъчен и всички млъкнаха. Той се намести сред другите и кимна с Качулка надясно и наляво. Аз извиках:

— Дами и господа, представям ви господин...

— Наричайте ме просто Фил — измърмори г-н Загадъчен.

Седнах на мястото си малко опечален.

— Фил — повториха всички.

Те го зяпаха и не можеха да разберат дали ги вижда през черното кадифе. „Как ще яде под тази качулка?“ — мислеха си всички. Г-н Загадъчен взе голяма супена лъжица.

— Подайте ми соса, моля — прошепна той. После тихо прибави: — И картофеното пюре. — Накрая завърши с: — И граха.

— А също, госпожо Бабо... — рече г-н Загадъчен. Баба се усмихна от прага. Чудесно обръщение: „госпожо“. — ... моля, донесете ми специалитета на заведението.

Баба наистина постави пред него синя керамична чиния, която обаче съдържаше нещо като кучешка вечеря. Г-н Загадъчен си сипа от соса, пюрето и граха и разбърка всичко в безформена маса, докато ние го зяпахме, опитвайки се да не изцъкляме очи.

След кратко мълчание гласът под тъмната Качулка попита:

— Имате ли нещо против да прочета молитвата?

Никой нямаше нищо против.

— О, Господи — започна невидимият глас, — позволи ни да приемем тези дарове на любовта, които насочват живота ни към съвършенство. Нека другите виждат в нас само онова, което ние виждаме в тях, несравнимо съвършенство и красота. Амин.

— Амин — повториха всички, докато г-н Загадъчен измъкваше от сакото си нещо, за да удиви пансионерите и учуди останалите.

— Това — каза някой (аз) — е най-голямата сламка, която съм виждал.

— Куинт! — смъмри ме баба.

— Ами така си е!

Така си беше. Сламка, два-три пъти по-голяма от обикновените, която изчезна под Качулката и потъна в пюрето, граха и соса, за да ги засмуче в невидимата уста, беззвучно като хранеща се котка.

Кое то накара нас останалите съсредоточено да започнем да режем, дъвчем и преглъщаме толкова шумно, че всички се изчервихме.

В това време г-н Загадъчен невидимо изсмукваше течната си храна, без да издава никакъв звук. Ние наблюдавахме с периферното си зрение как съдържанието на чинията му безшумно се плъзва под Качулката, докато накрая не остана нищо. И г-н Загадъчен бе постигнал всичко това, без да отлепя длани и пръсти от коленете си.

— Надявам се — каза баба, приковала поглед към сламката, — че вечерята ви е харесала, господине.

— Страхотна — отвърна той.

— За десерт има сладолед — прибави тя. — Почти съвсем разтопен.

— Разтопен! — засмя се г-н Загадъчен.

Беше чудесна лятна вечер с три пури, една цигара и различни плетки на предната веранда, а също и достатъчно люлеещи се столове, за да направят кучетата нервни и да накарат котките да се махнат.

Сред облаци дим и почивка от плетенето баба, която винаги излизаше навън след здрачаване, каза:

— Ако нямате нищо против досадното ми нахалство, какво ще правите сега, след като се настанихте?

Облегнал се на перилата и загледан, както предполагаме, в своя лъскав студобейкър, г-н Загадъчен доближи цигара до Качулката и си дръпна, после издиша, без да се закашля. Аз стоях и гордо го наблюдавах.

— Ами — отвърна той, — имам няколко възможности. Виждате ли онази кола ей там?

— Достатъчно е голяма, за да се забелязва — отбеляза баба.

— Това е чисто нов, първокласен студебейкър осем на петдесет километра — колкото от Гърни дотук. Автомобилният ми салон е голям точно колкото да побере три студебейкъра и четирима клиенти едновременно. Повечето фермери минават покрай витрините ми, но никога не се отбиват. Реших, че е време да дойда на оживено място, където, ако извикам: „Насам, народе!“, поне някой ще подскочи.

— Целите сме слух — каза баба.

— Бихте ли желали малка демонстрация на онова, за което се моля и което ще осъществя? — попита цигареният дим, излизащ на срички през кадифето. — Някой да каже „Давай“.

Експлозивно изригна много дим от пури:

— Давай!

— Скачай, Куинт!

Стигнах до студебейкъра преди него и когато г-н Загадъчен се настани на предната седалка, потеглихме.

— Надясно, наляво и после пак надясно, нали така, Куинт?

Надясно, наляво и пак надясно беше пътят до Мейн Стрийт и ние бързо отпрашихме.

— Не се смей толкова високо, Куинт.

— Не мога да се удържа! Това е reacherino!

— Престани да ругаеш. Някой следва ли ни?

— Трима младежи по този тротоар. Трима възрастни господа по отсрещния!

Той намали скоростта. Шестимата, които ни следваха, скоро станаха осем.

— Не сме ли почти на ъгъла с магазина за пури, където висят градските клюкари, Куинт?

— Знаете, че сме там.

— Гледай сега!

Когато подминахме магазина за пури, той намали скоростта и задави колата. От ауспуха се разнесе най-ужасният четвъртоюлски гърмеж. Клюкарите подскочиха и стиснаха сламените си шапки. Г-н Загадъчен им отправи още един пукот, увеличи скоростта и скоро осмината, които ни следваха, станаха дванайсет.

— Страхотно! — извика г-н Загадъчен. — Усещаш ли любовта им, Куинт? Усещаш ли нуждата им? Нищо друго освен чисто нов,

първокласен осемцилиндров студебейкър А-1 не може да накара мъжа да се чувства като Елена, току-що влязла в Троя! Сега ще спра — вече се събраха достатъчно хора. Така!

Спряхме точно по средата на „Мейн“ и „Арбогаст“, докато молците се събираха около нашия пламък.

— Това ли е чисто новият, току-що излязъл от салона студебейкър? — попита градският ни бръснар. Мъхът зад ушите ми отлично го познаваше.

— Абсолютно чисто нов — потвърди г-н Загадъчен.

— Аз стигнах тук пръв, аз трябва да попитам! — извика секретарят на кмета г-н Багадосян.

— Да, но пък аз имам пари! — На светлината на контролното табло пристъпи трети човек. Г-н Бенгстръм, собственикът на гробището и всички в него.

— В момента имам само един студебейкър — срамежливо каза гласът изпод Качулката. — Искате ли да имам повече.

Това предизвика шумни съжаления.

— Цената — продължи г-н Загадъчен насред врявата — е само осемстотин и петдесет долара. Първият от вас, който ми даде петдесетдоларова банкнота или нейната равностойност в банкноти по един, пет и десет долара, получава това митологично светилище.

Г-н Загадъчен едва успя да протегне длан през прозореца, когато вътре се посипаха петачки, десетачки и двайсетачки.

— Куинт?

— Господине?

— Бръкни в жабката и извади формулярите ми за поръчка.

— Да, господине!

— Бенгстръм! Сирил А. Бенгстръм! — извика собственикът на гробището, за да го чуят.

— Успокойте се, господин Бенгстръм. Автомобилът е ваш. Подпишете тук.

Мигове по-късно истерично смеещият се г-н Бенгстръм потегли от накупената тълпа на „Мейн“ и „Арбогаст“. Той ни обиколи два пъти, за да направи изоставената навалица още по-унила, после отпраши да търси магистрала, за да изпита лудостта си.

— Не се ядосвайте — каза гласът под тъмната Качулка. — В Гърни ме чакат още един-два първокласни студебейкъра А-1. Някой

ще ме закара ли дотам?

— Аз! — извикаха всички.

— Значи така работите — рече баба. — Ето защо сте тук.

Беше по-късно вечерта с повече комари и по-малко плетачки и пушачи. До тротоара изпъкваше друг студейкър, яркочервен.

— Почакайте да видят как блести слънцето по бронята на този — тихо се засмя г-н Загадъчен.

— Имам чувството, че тази седмица ще продадете всичките си коли — каза баба, — и пак няма да стигнат.

— Предпочитам да не говоря за бъдещето и да не се надувам, но така изглежда.

— Лукава лисица. — Дядо натъпка философия в лулата си и запуши. — Носите този чувал на главата си, за да приковавате вниманието и да предизвиквате приказки.

— Нещо повече. — Г-н Загадъчен дръпна от цигарата си през тъмната материя. — Нещо повече от обикновен трик. Нещо повече от примамка.

— Какво? — попита дядо.

— Какво? — попитах аз.

Бе полунощ и не можех да заспя.

Нито пък г-н Загадъчен. Прокраднах се долу и го заварих да седи на един дървен шезлонг в задния двор. Навярно гледаше светулките и звездите.

— Здравсти, Куинт! — каза той.

— Господин Загадъчен? — отвърнах аз.

— Питай.

— И когато спите ли носите тази Качулка?

— Всяка нощ.

— През целия си живот ли?

— Почти.

— Снощи казахте, че било нещо повече от обикновен трик. Какво?

— Щом не отговорих на наемателите и на дядо ти, защо да отговоря на теб, Куинт? — рече Качулката.

— Щото искам да знам.

— Това може би е най-добрата причина на света. Седни, Куинт. Светулките са прелестни, нали?

Седнах на влажната трева.

— Да.

— Добре — рече г-н Загадъчен и завъртя глава под Качулката, сякаш за да погледне към мен. — Ето. Чудил ли си се какво има под тази Качулка, Куинт? Не са ли те сърбели ръцете да я смъкнеш и да видиш?

— Не.

— Защо не?

— Защото го направи оная жена от „Фантома на операта“. А пък виж докъде я доведе това.

— В такъв случай да ти кажа ли какво се крие отдолу, синко?

— Само ако искате, господине.

— Странното е, че искам. Тази Качулка има дълга история.

— От детството ви ли е?

— Почти. Не мога да си спомня дали съм роден така, или се е случило нещо друго. Автомобилна катастрофа. Пожар. Или някоя жена ми се е присмяла, което ме е опарило и обезобразило също толкова ужасно. По един или друг начин ние падаме от покривите на сгради или от някое легло. Когато се ударим в пода, все едно че сме паднали от покрив. На човек му трябва много време, за да се излекува. Може и никога да не успее.

— Искате да кажете, че не си спомняте кога сте си сложили това нещо ли?

— Спомените избледняват, Куинт. Дълго живях в смут. Толкова отдавна нося това тъмно нещо, че спокойно може да е част от плътта ми.

— Вие...

— Какво аз, Куинт?

— Бръснете ли се понякога?

— Не, всичко е съвсем гладко. Предполагам, че можеш да си ме представиш по два начина. Че тук отдолу е истински кошмар, ужасно гробище, страшни зъби, черепи и рани, които не нарастват. Или...

— Или?

— Абсолютно нищо. Никаква брада, която да бръсна. Никакви вежди. Почти никакъв нос. Само очи без клепачи. Никаква уста — само белег. Останалото е пустота, снежно поле, сякаш някой е изтрил лицето ми. Та така. Две възможности. Коя си избираш?

— Не мога да избира.

— Знам.

Г-н Загадъчен се изправи и застана бос на тревата, насочил Качулка към някое съзвездие.

— Още не сте ми казали онова, което започнахте да обяснявате на дядо — накрая проговорих аз. — Дошли сте тук не само за да продавате чисто нови студейбейкъри, а за нещо друго. Какво?

— А — кимна той. — Добре. Сам съм от много години. Не е много забавно да продаваш автомобили в Гърни и да се криеш под тази кадифена торба. Затова реших най-после да се появя на открито и да се срещна с истински хора, да завържа приятелства и навярно да намеря някой, който да ме харесва или поне да ме търпи. Разбираш ли, Куинт?

— Опитвам се.

— Каква полза ще има от всичко това — да живея в Грийн Таун, да се храня на масата ви и да гледам към върхарите от стаята си? Попитай ме.

— Каква полза? — попитах аз.

— Онова, на което се надявам, Куинт, за което се моля, синко, е, че ако пак нагазя в реката, мога да се превърна в част от потока от хора, дори непознати, мога да получа някакво мило внимание, да завържа приятелство, някаква полулюбов, която да започне да топи и променя лицето ми. Шест-седем месеца на година да оставям живота да преобразява маската ми, без да я сваля, така че въсъкът отдолу да се превърне в нещо повече от среднощен кошмар. Схващаш ли нещо от думите ми, Куинт?

— Да. Предполагам.

— Защото хората наистина ни променят, нали? Искам да кажа, че ти влизаш и излизаш от тази къща и дядо ти те променя и оформя с думи, прегръдка, разрошване на косата или може би веднъж годишно с някой и друг шамар.

— Два пъти.

— Добре, два пъти. А наемателите и пансионерите разговарят с теб и те слушат, и това влиза в ушите ти и също те променя. Всички сме в потока, всички сме в реките и поемаме всяка дума от някой безсмислен разговор, всяко побутване от учителя, всеки удар от някой побойник, всеки поглед и докосване на онези странни създания, които ти наричаш „жени“. Храна. Всичко това е храна и тя ти помага да растеш. Иначе няма растеж, смях, мръщене и нямаш никакво лице, а си там навън, топиш се и замръзваш, тичаш или стоиш неподвижен. Не съм го правил от години. Така че тази седмица събрах смелост — знаех как да продавам коли, но няхах представа как да продам самия себе си. Рискувам, Куинт, така че до догодина това лице под Качулката да се промени, да се преобрази по обед или по здрач и аз ще го почувствам как се променя, защото отново газя в реката, дишам свежия въздух и допускам хората до себе си, рискувам и не се крия зад стъклото на този или онзи студейкър. И на края на следващата година, Куинт, завинаги ще махна Качулката.

И в този момент, извърнал се от мен, той вдигна ръка. Видях как тъмното кадифе се свлича и пада в тревата.

— Искаш ли да видиш какво има тук, Куинт? — тихо попита мъжът.

— Не, господине, ако нямате нищо против.

— Защо?

— Страх ме е — потръпнах аз.

— Естествено — отвърна накрая той. — Просто ще постоя малко тук и пак ще се скрия.

После три пъти дълбоко си пое дъх, обърнат с гръб към мен, с високо вдигната глава, с лице към светулките и няколко съзвездия. След това Качулката се върна на мястото си.

„Радвам се — помислих си, — че тази нощ няма луна.“

Пет дни и пет студейкъра по-късно (един син, един черен, два жълто-кафяви и един червен като залез) г-н Загадъчен седеше в автомобила, за който каза, че бил последният, слънчевожълта открита двуместна кола, ярка като канарче в клетка. Аз излязох навън и закрачих по тротоара, пъхнал ръце в джобовете на гащеризона си, като

зяпах за мравки или неизползвани бомбички. Когато ме видя, г-н Загадъчен се приближи и каза:

— Седни на шофьорската седалка.

— Божичко! Наистина ли може?

Седнах, завъртях волана и натиснах клаксона само веднъж, за да не събудя някой поспаливец.

— Изповядай се, Куинт — рече г-н Загадъчен, насочил Качулката си към предното стъкло.

— Приличам ли ви на човек, който има нужда да се „изповядва“?

— Направо пращиш по шевовите. Започвай.

— Мислех си... — казах аз.

— Вижда се по сбърчения ти нос — тихо рече г-н Загадъчен.

— Мислех си за тази следваща година и за вас.

— Адски мило, синко. Продължавай.

— Мислех си, хм, че навярно догодина, ако се почувствате излекуван под тази Качулка, ако носът и веждите ви са добре, ако устата ви се оправи и тенът ви...

Поколебах се. Качулката ми кимна да продължа.

— Ами, мислех си, че ако една сутрин се събудите и дори без да опипвате с ръце, разберете, че дългото чакане е свършило, че сте се променили, че хората и другите неща са ви променили, градът и всичко останало, и че сте страхотно, просто страхотно и няма начин лицето ви някога пак да се превърне в нищо...

— Продължавай, Куинт.

— Ами, ако това се случи, г-н Загадъчен, и вие просто разберете, че изглеждате чудесно, ами тогава, г-н Загадъчен, няма да се налага да си сваляте Качулката, нали?

— Какво каза, синко?

— Казах, че няма да се налага да си сва...

— Чух те, Куинт, чух те — промълви г-н Загадъчен.

Последва дълго мълчание. Той издаде странен звук, почти като от задавяне, и после дрезгаво прошепна:

— Не, няма да се налага да си свалям Качулката.

— Щото няма да има значение, нали? Щом наистина сте разбрали, че всичко отдолу си е наред. Прав ли съм?

— О, Господи, да, прав си.

— И можете да си носите Качулката през следващите сто години, и само двамата с вас ще знаем какво има отдолу. И няма да кажем на никого. И няма да ни пука.

— Само ние двамата. А как ще изглеждам под Качулката, Куинт? Страхотно ли?

— Да, господине.

Отново последва дълго мълчание. Раменете на г-н Загадъчен няколко пъти се разтърсиха, той издаде тих звук, все едно че се задави, и внезапно изпод Качулката му закапа вода.

Зяпнах и казах:

— О!

— Всичко е наред, Куинт — тихо рече той. — Това са просто сълзи.

— Божичко.

— Всичко е наред. Радостни сълзи.

После г-н Загадъчен слезе от последния студейкър, докосна невидимия си нос и притисна плата към невидимите си очи.

— В целия свят няма друг като теб, Куинт.

— Това се отнася за всеки, нали?

— Щом така казваш, Куинт.

После прибави:

— Имаш ли да изповядваш още нещо, синко?

— Разни глупости. Ами ако...

Млъкнах, преглътнах и можех да гледам само напред през спиците на волана към голата сребърна жена на предния капак.

— Ами ако много отдавна изобщо не сте имали нужда от Качулката?

— Искаш да кажеш никога ли? Съвсем никога?

— Да, господине. Ами ако много отдавна само сте си мислили, че трябва да се скриете и да си сложите това нещо, дето няма даже дупки за очите? Ами ако никога не е имало никаква катастрофа, пожар или изобщо не сте били роден така и никаква жена не ви се е присмивала, ами тогава?

— Искаш да кажеш, че само съм си въобразявал, че трябва да нахлузя този чувал? И през всички тези години съм си мислил, че отдолу има нещо ужасно или пък че няма абсолютно нищо?

— Просто ми хрумна.

Последва дълго мълчание.

— И че през всички тези години не съм знаел или съм се преструвал, че имам какво да крия без причина, защото лицето ми през цялото време си е било там, устата, бузите, веждите, носът, и изобщо не е трябвало да бъдат променяни?

— Не исках да кажа...

— Искаше. — Изпод Качулката се плъзна една последна сълза.

— На колко си години, Куинт?

— Карам тринайсетата.

— Стар си като Матусал.

— Той е бил адски стар. Но имал ли е дъвчащи бонбони в главата си?

— Също като теб, Куинси. Ужасно много дъвчащи бонбони.

И след дълго мълчание попита:

— Искаш ли да се поразходим из града? Трябва да се поразтъпча.

А?

Завихме надясно по „Сентръл“, наляво по „Гранд“, пак надясно по „Дженъсий“ и спряхме пред хотел „Карчър“, дванайсететажен, най-високата сграда в окръг Грийн, че и по-надалече.

— Куинт?

Качулката му посочи към хотела, докато гласът му отдолу отбеляза:

— Томас Куинси Райли, имаш вид на човек, който иска да каже още нещо. Изплюй камъчето.

Поколебах се и отвърнах:

— Добре. Наистина ли е тъмно под тази Качулка? Искам да кажа, няма ли разни радиоджунджурии, телескопи или скрити дупки?

— Томас Куинси Райли, прекалено много си чел „Джонсън Смит & Ко“. Каталог на фокуси, играчки, игри и карнавални принадлежности от Расийн, Уисконсин.

— Не успях да се сдържа.

— Е, когато умра, ще ти оставя този чувал. Носи го и познай мрака.

Главата се завъртя и почти усетих очите му, които прогаряха тъмния плат.

— В момента мога да гледам през ребрата ти. Виждам, че сърцето ти е като цвете или юмрук, разтваря се, затваря се, пак се

разтваря и затваря. Вярваш ли?

Допрях длан до гърдите си и отвърнах:

— Да, господине.

— Добре.

Той се завъртя, за да насочи Качулката си към хотела.

— Знаеш ли какво си мислех?

— Какво, господине?

— Да престана да се наричам господин Загадъчен.

— О, не!

— Почакай! Свърших това, за което дойдох. Продадох автомобилите си. И слава Богу. Но виж, Куинт. Погледни нагоре. Ами ако съм се превърнал в Човека-муха?

Ахнах.

— Искате да кажете...

— Дааааа. Не можеш ли да ме видиш на височината на шестия етаж, на осмия, после на покрива, все още с Качулка на глава и размахал ръка към тълпата?

— Божичко!

— Радвам се на одобрението ти. — Г-н Загадъчен пристъпи напред и започна да се катери, като опипваше с ръце, за да се хване добре. Когато стигна на един метър височина, каза: — Какво име е подходящо за Човека-муха?

Затворих очи, после отвърнах:

— Небостъргач!

— Небостъргач, за Бога! Ще се приберем ли за закуска?

— Да, господине.

— Бананова каша, корнфлейкс, овесена каша...

— Сладолед! — прибавих аз.

— Разтопен — рече Човекът-муха и се спусна долу.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.